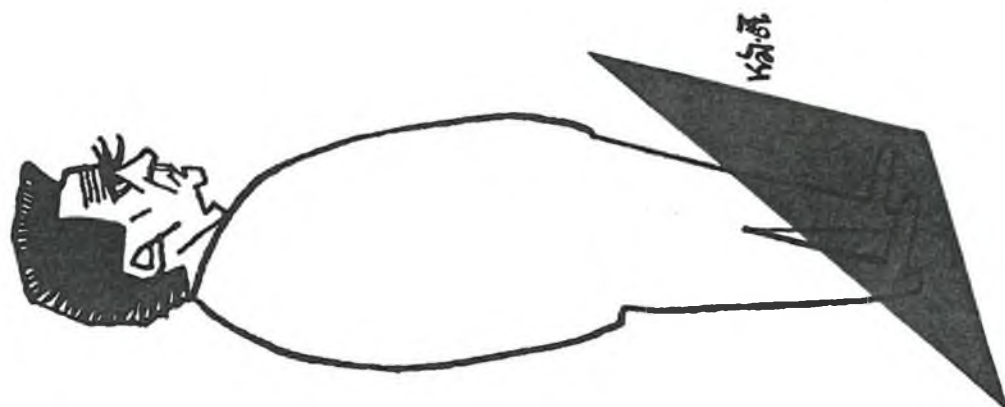

JAN SKÁČEL V KARIK. JAR. KÁNDLA

BÁSNÍK SE NEDOŽIL REVOLUCE

Viktor Dyk /1877 - 1931/:

Pod ledem mrtvola mne upoutala.
Národ, ten vstal. Čest ale nepovstala.

Tak rozhovor svůj tiše povedem,
pod ledem mrtvá, mrtvý nad ledem.

"Mrtvá cti, ano, viz, co z tebe zbývá.
A je to pravda, že jsi byla živa?"

Písně z Montblanku
/úryvky/

u v n i t ě č í s l a :

1. Tak bojoval Pavel Wonka.
2. Stanovisko sociálních demokratů.
3. Významný krok k obnovení sociální demokracie doma.
4. Dopis Čs.klubu v Queenslandu min.předsedovi ČSSR.
5. Eva Kantůrková hovoří s dr.Jánem Čarnogurským.

Připravuje se: Dokumentační příloha "Le M o r d".

v y c h á z e l o 1973 - 1975

o b n o v e n o 1987 ročník 7 čís

2

Vydává: Vladimír Hajný, ČSA 34, František Postupa -dim
787 01 Š u m p e r k Sladkovského 699/II, Chro-

IRIS PUBLISHING

Tak bojoval P a v e l W o n k a.

Ministerstvu spravedlnosti ČSR, Praha 2

Věc: Žádost o předběžné projednání nároku na náhradu škody

Dne 13.8. 1987 jsem byl eskortován orgány do tábora v Minkovicích. Tehdy jsem měl u sebe jako své vlastnictví 120 ks. známek á 1.Kčs, dva pětikorunové kolky. V táboře mě udělali nákup, kde mi zakoupili a vydali mj. mýdlo a příborový nůž. Potom jsem byl zavřen do tzv. díry a uvedené věci byly uloženy na OVKT v plechových skříních a ztratil jsem právo s nimi disponovat.

Dne 9.10. 1987 jsem byl převezen do vězenské nemocnice. Mnoho toho jsem již nevnímal, ale přesto si pamatuji jak se mnou bylo zacházeno. Eskorta, která mě měla dopravit z cely do sanitky si počínala takto. Strhli mě s ptyčny, bítí mě, kopali do mě, šlapali mi podrážkami bot do obličeje. Jelikož jsem již nebyl schopen chůze uchopili mě v podpaždí/ podlitiny zjištěné ve vězenské nemocnici/ a vlekli mě s nohama po zemi a po betoně po chodbě OVKT i mimo budovu až k první brance. Rozedřeli mě tak nové ponožky, viz nález při příjmu do vězenské nemocnice- úplně černé nohy od špíny. U první branky mě vzadu uchopili nohy a nesli mě za ruce bříchem dolů. Přitom mě rozhoupali a náramně se bavili tím, že mě tloukli rukama a pendreký do zad a zadku.

Sohledem k mému zdravotnímu stavu/bederní páteř/ mě také mohli celožitelně dostat na invalidní vozík. Já jsem v té době již jen chroptěl, příslušníci SNV se svým žertíkům smáli. Donesli mě až k výstrojnému skladu, kde jsem si patrně měl převzít své osobní věci. Tam však prohlásili, že se vyserou na to, aby mě vláčeli po schodech dolů a nahoru. Branku z tábora potom otevírali tak, že mé tělo používali jako beranidlo a hlavou naráželi do vrat. Následně mě hodili do sanitního vozu bočními dveřmi hlavou dolů. Potom mě přikurtovali na lůžko. Tím jak mě zmordovali jsem asi na půl hodiny ochrnuł a ztratil vládu zejména nad pohybem rukou a cítil ochrnutí i v obličeji. Zvracel jsem jakési hutné hleny a dusil se cestou zvratky. Strážný sedící vedle mě hlásil dopředu, že zvracím, co má dělat. Velitel eskorty odpověděl - vysereme se na něho.

Ve vězenské nemocnici mě odebrali ponožky, které jsem potom již nikdy neviděl: Stejně tak jsem již nespatrił žádné další z výše uvedených věcí. Vyjímku činilo pouze asi 10 nebo 17 známek, které mi vydali příslušníci SNV za dobu mého pobytu ve vězenské nemocnici. Tehdy jsem argumentoval tím, že nejsou všechny a že jich má být 120 ks. Řekli mi, že se zatím rozhodli mi jich dát tolik - 16/a, že to je dostatečné množství.

Obecně potom kritizují obecný katastrofální stav pokud jde o úctu příslušníků SNV k majetku vězňů. Žádám potom i finanční náhradu za zcizené věci. 10 Kčs kolky, 104 Kčs poštovní známky, ponožky 16 Kčs, mýdlo a nůž dle ceny zjištěné z dokladů o jejich nákupu.

Pavel Wonka
Pražská 878
Vrchlabí I

Vrchlabí dne 3. 3. 1988

Připravil Jiří Wonka.

Omluva: Omlouvám se, že došlo k opominutí uvedení podpisu poč výzvu k odstranění soch a symbolů J.V.Stalina v "Res publica" č.10/89 Antonína Lukeše, Pittsburgská č.12, Olomouc. Došlo k přehlédnutí.

V.H.

Stanovisko sociálních demokratů.

V současné době se přihlašuje velké množství občanů k idejím sociální demokracie a žádá informace, jak a kde se přihlásit a zapojit do práce. Protože kolem obnovení činnosti sociálně demokratické strany vládne značná neinformovanost, připravili jsme toto stanovisko.

1. Základní morální a politickou povinností všech, kteří se cítí spjati s idejemi sociální demokracie je v současné chvíli zapojit se do práce v občanských fórech.
2. Dokud se plně neuskuteční přechod společnosti k demokracii, měli by všichni sociální demokraté vyvíjet činnost v občanských fórech a všude se podílet na jejich zakládání.
3. Sociální demokracie byla už od minulého století politickým představitelem dělníků, zaměstnanců, drobných lidí práce a významné části inteligence. Po únoru 1948 byla násilně sloučena s komunistickou stranou. Větší část členstva do KSČ nevstoupila. Téměř všichni sociální demokraté byli existenčně postiženi a mnozí odsouzeni na dlouhá leta do vězení.
4. Snaha pokračovat v násilně přerušené činnosti Československé sociální demokracie v roce 1968 byla znemožněna vojenským zásahem cizích armád.
5. V Československu se v roce 1978 ustavila a začala pracovat skupina Nezávislých socialistů, signatářů Charty 77. Od této doby se též datují těsné styky se Socialistickou internacionálou, západoevropskými sociálně demokratickými stranami a zejména s exilovou Československou sociální demokracií, představující kontinuitu s předúnorovou stranou.
6. V roce 1988 bylo založeno Hnutí za občanskou svobodu (HOS), v němž dosud aktivně působí sociálně demokraticky orientovaní členové.
7. Až bude plně zajištěn další demokratický vývoj v zemi působením občanských fór, v nichž naši stoupenci pracují, rozvine Československá sociální demokracie činnost v plném rozsahu. Koordinanční výbor vydá organizační a programové prohlášení a svolá celostátní konferenci.
8. K přípravné práci zveme všechny, kteří sdílejí sociálně demokratické ideály. Přihlásit se lze na uvedených kontaktních adresách.

RUDOLF BATTEK, PAVEL BERGMANN,
JAROSLAV HABR, TOMAŠ HRADILEK,
MILAN JELINEK, JAROSLAV KOHOUT,
JINDRA KONEČNÝ, JIRÍ KORYTA,
JAROSLAV MEZNIK, JAROSLAV PAVLAN,
DUŠAN SLÁVIK, MILOSLAV ŠIMÁK,
JAN ŠIMSA, LADISLAV TONDL,
JIRÍ VYSUSIL

1. prosince 1989

Kontaktní adresy:

Ing. Rudolf Battěk, Křižíkova 78,
180 00 Praha 8 - Karlín

Dr. Pavel Bergmann, Uralská 6,
160 00 Praha 6

Ing. Tomáš Hradílek, Zahradní 892,
751 31 Lipník nad Bečvou

Jindra Konečný, Fučíkova 91,
362 37 Horní Blatná

Dr. Jaroslav Mezník, Mánesova 18,
612 00 B r n o

Jan Šimsa, Volfova 12,
612 00 B r n o

Významný krok k obnovení sociální demokracie doma.

Z pražského poselství Radě Socialistické internacionály, která zasedala v Ženevě 23-24.11.1989:

Bezpochyby se také ptáte, jaké vyhlídky na uplatnění v Československu má soc. dem. strana, která zde byla založena jako jedna z prvních v Evropě a k Internacionále patřila nepřetržitě od jejího založení před 100 lety.

Nemůže být pochyb o tom, že i v našem státě se ocitl systém, označovaný za reálný socialismus v hluboké a všestranné krizi, která je zde pociťována o to ostřeji, že Československo patřilo před převzetím moci komunisty v r. 1948 politicky, kulturně, hospodářsky a sociálně k nejpokročilejším zemím na světě.

Je proto nasnadě, že v této situaci jsme se také my rozhodli naše hnutí - vzniklé již před více než jedenácti lety, ještě v době nejostřejší perzekuce všech disidentů a působící aktivně zejména na půdě Charty 77, kterou jsme spoluvytvářeli - přeskupit co nejdříve v politický útvar jednoznačně sociálně demokratické orientace a jména.

za Nezávislé socialisty
v Československu

Rudolf Battěk
Pavel Bergmann
Jaroslav Mezník

"Právo lidu" č. 4/89. Skutečnost je rychlejší!
Čtenáři v republice: Předpokládáme, že už brzy bude možno "Právo lidu" /exilové a snad zanedlouho i domácí odebrat normálně, legálně. Pošleme noviny zdarma každému, kdo si o ně napíše. Viz č. 1 "Res publica" r. 90

V Praze, 17. listopadu 1989

Dopis Čs. klubu v Queenslandu ministerskému předsedovi ČSSR.

Č E S K O S L O V E N S K Ý K L U B

25 Upfield Street, Burbank 4156,
Brisbane, Queensland, Austrálie

Tel. 07 - 3433489

8. prosince 1989

Vážený pane ministerský předsedo!

Jste si jistě vědom, že slova a činy Vaší vlády jsou v této vzrušující době pozorně sledovány všemi československými občany a celou světovou veřejností. Pochopitelně, více než obvyklý zájem mají občané Československa žijící v zahraničí, tedy ti, kteří byli donedávna čs. sdělovacími prostředky označováni za zrádce. I když toto nařčení nebral snad nikdy nikdo vážně a jakýkoliv soudně uvažující člověk si byl naopak vědom, že zrada na českém a slovenském národě se dopustili žalobci, je jisto, že v historicky krátké době se nám československá vláda za toto nactiutrhání omluví. Bohužel pouhá slova, i slova omluv jakkoli upřímně míněná, přizívají skepticismus, který se za posledních 40 let stal Čechům a Slovákům tak vlastní.

Přes svůj zakořeněný skepticismus chceme věřit, že své sliby míníte upřímně. Nemělo by Vám tudíž být zatěžko potvrdit svou dobrou vůli skutkem. Od roku 1948 udržuje Státní bezpečnost mezi exulanty síť informátorů a agentů-provokatérů. Tato síť nemá nic společného s bezpečností republiky a její význam byl vždy jen politický. Svobodné a demokratické Československo, ke kterému se hlásíte, udavače mezi námi nepotřebuje. Naopak, trvající existence informátorské mašinérie může jedinečně škodit zájmům Československa v zahraničí a to jak u jednotlivých vlád, tak i mezi námi uprchlíky.

Čin, který by zcela jednoznačně dokázal Vaši snahu zbavit se praktik stalinské minulosti, je jednoduchý - zveřejnění úplného seznamu informátorů. Rozhodně není třeba se obávat nějakých násilností z naší strany, k tomu inklinují spíše stoupcem komunistických režimů.

Náš návrh Vám poskytuje příležitost zapsat se do historie. Příležitost vstoupit do historie krokem odvážným a bezprecedentním. Vždyť Československo na své cestě k demokracii nemusí pořád pokulhávat za státy bývalého Sovětského bloku.

S úctou

Pavel Jacko, místopředseda

Eva Kantůrková hovoří s Dr. Jánem Č a r n o g u r s k ý m.

Eva Kantůrková je autorkou řady románů, povídek, esejí z nichž však většina vyšla v samizdatu nebo v exilových nakladatelstvích. Je na oficiálním indexu už dvacet let pro svůj neúnavný a odhodlaný zápas za lidská a občanská práva. Byla vězněna a mnohokrát držena v policejní vazbě.

Dr. Čarnogurský byl propuštěn z vězení po bouřlivých událostech letošního listopadu. Z rozhovoru vyjímáme /Res publica/:

K: Jste z Bratislavy. Váš otec Pavol Čarnogurský býval před válkou, ale i pak za války politikem někdejšího slovenského státu. Současný režim mu dost hrubě předhazuje jeho politickou činnost a zaměření. Jak dalece Vás Váš otec ovlivnil? Jak vy sám hodnotíte účast Vašeho otce na dějinách slovenské politiky.

Č: Otcovu politickou dráhu můžeme teraz sledovat len v hrubých rysoch. Bol poslancom slovenského snemu. Autonomistické hnutie za prvej republiky považujem za oprávnené, principiálne nenamietam proti otcovej účasti, 14. marca 1939 hlasoval v slovenskom sneme za slovenský štát. Vtedy boli dve alternatívy. Vyhlásenie slovenského štátu alebo rozdelenie Slovenska medzi Nemecko, Polsko a Maďarsko. Myslím, že len blázon by bral rozdelenie. V máji 1942 sa nezúčastnil na hlasovaní snemu o zákone v súvislosti s deportáciami židov. Pýtal som sa ho, prečo nezostal na hlasovaní a prečo nehlasoval proti. Povedal mi, že zákon sa prijímal, keď už deportácie prebiehali a až zákon priniesol možnosť, aby prezident udeľoval výnimky. Po vojne rokoval s Gustávom Husákom o uplatnení slovenských katolíkov v politike. V apríli 1946 sa podieľal na vzniku Aprilovej dohody, ktorá predurčila volebnú porážku komunistov. Od r. 1951 do r. 1978 pracoval jako robotník. V autonomistickom hnutí sa začal angažovať v r. 1930 a ešte v r. 1988 režim považoval za politicky relevantné napadnúť ho v tlači.

"Krajanský list" č. 12/89. Adresa redakce: P.O.Box 146, North Quay 4002 Queensland, Austrálie.